

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Records dels nostres pelegrinatges diocesans de joves

Del 21 al 28 del juliol passat va tenir lloc el Sisè Pelegrinatge Diocesà de Joves, que aquesta vegada va consistir en recórrer la part del Camí que va des de Finisterre a la capital compostel·lana. Passats cinc anys hem tornat a fer una part del Camí de Santiago. Vull recordar que vàrem començar aquests pelegrinatges l'any 2014, i el primer va ser del 28 de juliol al 4 d'agost, en aquella ocasió des de Lugo fins a Santiago. L'any següent vàrem pelegrinar a Àvila, i entre els dies 5 i 9 d'agost vàrem participar en l'Encontre Europeu de Joves, organitzat per la Conferència Episcopal espanyola, amb el lema «En temps durs, amics forts de Déu»; un encontre que va tenir lloc en el marc de les celebracions del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús.

El Sr. Bisbe i el Sr. Bisbe auxiliar amb joves arribant a Santiago de Compostel·la (2014)

L'any 2016 vàrem pelegrinar a Cracòvia per a participar del 26 al 31 de juliol en la XXXI Jornada Mundial de la Joventut, convocats en aquesta ocasió pel papa Francesc, amb el lema «Benaurets els misericordiosos, perquè ells assoliran la misericòrdia» (Mt 5,7). L'any següent anàrem en pelegrinatge al Santuari de Fàtima amb ocasió del centenari de les aparicions de la Mare de Déu del 13 de maig de 1917, a tres petits pastors, Lucía, Jacinto i Francisca, amb un missatge d'invitació a la penitència, a la conversió i a la pregària. L'any passat, 2018, el pelegrinatge va tenir com a destí Loiola, bressol de sant Ignasi, i Javier, on va néixer sant Francesc Xavier. Va ser una ocasió propícia per a conèixer la vida d'aquests dos grans sants de la història de l'Església.

Enguany hem començat un nou cicle, i el primer destí ha estat una vegada més Santiago de Compostel·la. Com sempre, han estat dies intensos de pregària, de reflexió, de

convivència, d'amistat, d'encontre. Vàrem compartir la celebració de l'Eucaristia, la pregària, la història personal i el bagatge que cadascú porta a la motxilla, les capacitats i els béns materials que es posen al servei de tots. I en aquest clima es creen llaços d'amistat i fraternitat. Són dies per a conèixer i reconèixer els altres, amb joves d'altres grups, d'altres parròquies, d'altres arxipresbiterats, d'altres realitats eclesials; els joves també coneixen a diferents sacerdots de la diòcesi, més enllà de la seva parròquia així com el Bisbe diocesà i el seu Bisbe auxiliar.

El pelegrinatge té una dimensió de descobriment, de coneixença de llocs nous, de noves persones; d'un mateix, de la pròpia vida; també de Crist i de l'Església. Sempre pot haver-hi algú que es quedi en un nivell més superficial, però tothom, a la seva manera, acaba trobant-se amb un mateix, amb

Crist i amb els germans; en diferents nivells, certament, aquest encontre es realitza segons la disposició i la capacitat de cadascú. Però això sempre és quelcom de gran, com la troballa d'un petit tresor, quelcom que canvia la vida, que entusiasma i omple de força per a explicar-ho, per a donar testimoni davant dels altres d'allò que s'ha experimentat, i per a comprometre's en projectes que ajudin a canviar el món.

Per últim, vull destacar també l'alegria que regna en l'ambient del pelegrinatge. Una alegria profunda, un bon humor constant, que és un regal de Déu. No és estrany. És l'alegria de la fe sumada a l'alegria de la joventut. La joventut és un temps d'alegria carregat d'expectatives i d'esperances de futur, ple d'energia. La fe és la llum que il·lumina tota l'existència i li dona plenitud. Per això aquest pelegrinatge de joves sempre és un magnífic testimoni d'alegria i d'esperança.

ENTREVISTA

L'enriquiment del diàleg interreligiós

ALBA TARROC

L'Alba Tarroc és una persona interessada per la diversitat religiosa i el diàleg interreligiós, que ha treballat a l'AUDIR i a la Fundació Migra Studium. Actualment, és tècnica a l'Espai Avinyó-Llengua i Cultura, un projecte de l'Ajuntament de Barcelona que treballa per afavorir el reconeixement de la diversitat cultural de la ciutat. L'Alba considera que el catolicisme té «una responsabilitat més gran en el treball pel diàleg interreligiós en ser la religió majoritària», però que «encara hi ha una mica de reticència a deixar anar part de la preeminència que ostenta».

Per què és necessari el coneixement de la diversitat cultural i religiosa?

Perquè en les societats actuals hi vivim dia a dia. Ja no podem esperar una societat monocultural o monoreligiosa, i és important tenir un coneixement mínim del que tenim al voltant. A més, tenim certa tendència a l'etnocentrisme i a creure que allò que coneixem i que som és l'únic possible, o el millor. El coneixement de la diversitat cultural i religiosa ens dona noves perspectives, ens ajuda a sortir de nosaltres mateixos.

Què t'ha aportat el diàleg interreligiós?

A la carrera vaig estudiar sociologia de la religió i em va fascinar. Em vaig adonar de la gran importància que tenien les religions en la conformació de les maneres de ser de tantes societats. Em vaig especialitzar en diversitat religiosa. El diàleg m'ha aportat coneixement, una mirada més amplia i descentrada.

El coneixement de les altres religions pot enfortir les pròpies creences o generar-nos dubtes?

Jo crec que en el diàleg i en el coneixement genuí i obert de l'altre, d'allò extern, sempre hi ha un punt de transformació personal. Aquesta transformació potser genera interrogants i reflexions que abans no havien aparegut i, fins i tot, pot generar dubtes. Però no crec que el dubte sigui contrari a l'enfortiment del propi cos de creences. Sovint, el que et qüestiona també t'ajuda a aprofundir en allò que ets i et pot donar més solidesa.

Òscar Bardaji i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Ja espero veure-us aviat

Superats els vuitanta anys amb escreix, va escriure una pregària a la seva agenda. Amb lletra segura, amb majúscules, sense vacil·lació: «Déu meu! Crec en Vós i vull estimar-vos més. Us estimo creient que Vós sou molt més del que creuen els més savís. Ja espero veure-us aviat. Perdoneu-me, Senyor, quan jo arribi». Amb aquestes senzilles paraules expressava el seu estat d'ànim amb serenor; el sentiment d'anar finalitzant el camí de la vida sense angoixa ni por; la vivència d'una proximitat de Déu que l'embolcallava amb el seu amor, al qual volia correspondre, i amb la seva misericòrdia, que li feia confiar en un perdó generós. «Així podem dir amb tota confiança: El Senyor m'ajuda, res no em fa por; els homes, què em poden fer?» (He 13,6).

No era un Déu llunyà, era proper, molt proper. El sentia passant una i altra vegada per la seva vida i per la dels altres. Hi havia parlat moltes vegades des que els pares el van apropar a Ell i li ensenyaren a dir-li Pare, a confiar-hi, a dialogar-hi. Se sentia escoltat i li sabia greu no haver seguit prou les seves invitacions a estimar i a servir, a fer el

bé, a trobar-lo en les persones amb les quals compartia la vida, a descobrir-lo entre els més desvalguts. Prou, però, que s'hi havia esforçat. Per això s'acollia a la seva misericòrdia, perquè no sempre havia estat prou amant. Les seves eren paraules de confiança en el perdó del Pare, des de la seva pau, en el seu amor.

Passaren cinc anys i, a punt dels noranta, traspassà enmig dels seus, acompanyat per la pregària de tots, amb la mateixa confiada esperança. Marxà a l'encontre del Pare en qui creia fermament i del qual esperava acollida i perdó. Trobar Déu per lloar-lo i per agrair-li la companyia de tantes i tantes persones, també tot el que havia posat al seu abast. Retrobar tants éssers estimats, prop de Déu.

Entre els seus papers van trobar la pregària i la recolliren en el recordatori distribuït en les seves exèquies. Les seves paraules ressonaren en la capella del tanatori i en els cors de les persones. Esdevingué testimoni. «I nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Jn 6,69). A l'encontre de Déu, per sempre!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa reza cada dia a Nuestra Señora de la Ternura

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En un encuentro con la comunidad greco-católica ucraniana en Roma, en enero del año pasado, el papa Francisco les hizo una confidencia. Les contó que cuando era arzobispo de Buenos Aires, el entonces arzobispo mayor ucraniano le regaló un icono —bellísimo, dijo el Papa—, «y cada noche, antes de acostarme, beso a la Virgen de la Ternura y por la mañana también la saludo».

El icono de Nuestra Señora de la Ternura, del que existen varias versiones, es uno de los iconos más venerados del mundo. La Virgen nos recibe con su mirada llena de amor y de ternura. Con un gesto nos indica que nos dirijamos a su Hijo, al que sostiene en brazos. Jesús besa a la Madre. Con estos y otros

hermosos detalles, ante Nuestra Señora y a través de ella se hace visible la misericordia de Dios, su ternura para toda criatura.

Con nuestra plegaria, con nuestras palabras y también con nuestros gestos y acciones, estamos invitados a comunicar el amor que Dios tiene a todo hombre. En todos los momentos de nuestra vida, sean dolorosos o gozosos, encontramos el amor de Dios que nos acompaña.

Volvamos nuestros ojos a María y en nuestro interior encontremos los ojos misericordiosos de Nuestra Madre. Que Ella nos ayude a ser fieles testigos del Amor de Dios. Derramemos el Bien que Dios nos regala.

Lectures de la missa diària i santoral

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Nm 11,4b-15 / SI 80 / Mt 14, 13-21]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. □ Dimarts [Dn 7,9-10.13-14 / SI 96 / Lc 9,28b-36].

Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalá d'Henares; sant Hormisdes, papa (514-523).

7. ■ Dimecres [Nm 13,2-3a.26-14,1-26-30.34-35 / SI 105 / Mt 15,21-28].

Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, màrtirs; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prevere, fundador dels Teatins (CR, 1524). Sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dijous [Nm 20,1-13 / SI 94 / Mt 16,13-23].

Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prevere d'Osma, fundador dels Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigeos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs a Roma (s. IV).

9. ■ Divendres [Os 2,14b.15b. 19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13].

Santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), màrtir carmelitana, copatrona d'Europa. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (s. III); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

10. ■ Dissabte [2Co 9,6-10 / SI 111 / Jn 12,24-26].

Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. ■ † Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[Sv 18,6-9 / SI 32 / He 11,1-2.8-19 (o bé: 11,1-2.8-12) / Lc 12,32-48]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Eclesiastès

(Coh 1,2;2,21-23)

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va. Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort. Perquè, de fet, ¿què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, ¿què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 3,1-5.9-11)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircuncís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 12,13-21)

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, convenceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència». Jesús li contestà: «Bon home, ¿qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tinguis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida».

I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants, que no tenia on guardar-les. Tot rumiant, es va dir: Ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te. Però Déu li digué: Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu.»

Lectura del libro del Eclesiastès

(Ecl 1,2;2,21-23)

¡Vanidad de vanidades!, —dice Qohélet—. ¡Vanidad de vanidades; todo es vanidad! Hay quien trabaja con sabiduría, ciencia y acierto, y tiene que dejarle su porción a uno que no ha trabajado. También esto es vanidad y grave dolencia.

Entonces, ¿qué saca el hombre de todos los trabajos y preocupaciones que lo fatigan bajo el sol? De día su tarea es sufrir y penar; de noche no descansa su mente. También esto es vanidad.

Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-5.9-11)

Hermanos: Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros aparecéis gloriosos, juntamente con él. En consecuencia, dad muerte a todo lo terreno que hay en vosotros: la fornicación, la impureza, la pasión, la codicia y la avaricia, que es una idolatría. ¡No os mintáis unos a otros!: os habéis despojado del hombre viejo, con sus obras, y os habéis revestido de la nueva condición que, mediante el conocimiento, se va renovando a imagen de su Creador, donde no hay griego y judío, circunciso e incircunciso, bárbaro, escita, esclavo y libre, sino Cristo, que lo es todo, y en todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 12,13-21)

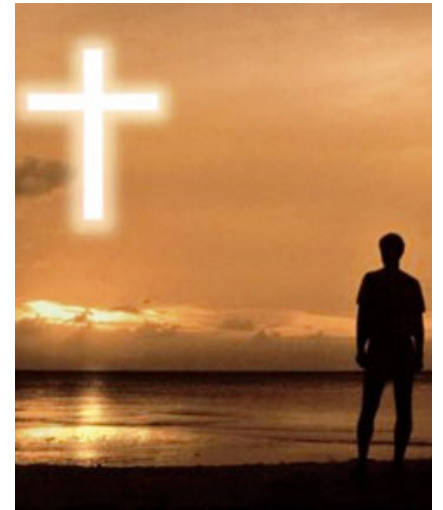
En aquel tiempo, dijo uno de entre la gente a Jesús: «Maestro, dile a mi hermano que reparta conmigo la herencia». Él le dijo: «Hombre, ¿quién me ha constituido juez o árbitro entre vosotros?».

Y les dijo: «Mirad: guardaos de toda clase de codicia. Pues, aunque uno ande sobrado, su vida no depende de sus bienes».

Y les propuso una parábola: «Las tierras de un hombre rico produjeron una gran cosecha. Y empezó a echar cálculos, diciéndose: “¿Qué haré? No tengo donde almacenar la cosecha”. Y se dijo: “Haré lo siguiente: derribaré los graneros y construiré otros más grandes, y almacenaré allí todo el trigo y mis bienes. Y entonces me diré a mí mismo: alma mía, tienes bienes almacenados para muchos años; descansa, come, bebe, banquetea alegremente”. Pero Dios le dijo: “Necio, esta noche te van a reclamar el alma, y ¿de quién será lo que has preparado?”. Así es el que atesora para sí y no es rico ante Dios.»

La veritable riquesa

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Aquests dos diumenges consecutius ens proposen un altre díptic, aquesta vegada recordant-nos el valor de les autèntiques riqueses. Sant Lluc, sempre atent a la doctrina i a la vida del Senyor, manifesta una especial predilecció per la pobresa material i espiritual que Jesucrist va predicar i va viure.

L'acumulació de riqueses temporals és una realitat ambivalent: és molt beneficiosa per poder aconseguir objectius bons i lloables, però també inclou el perill d'una recerca avariciosa de possessions materials que ens poden atrapar en un egoisme fatal.

Tanmateix, en la nostra societat contemporània on ens trobem urgits a gestionar béns materials contínuament, ens podem fer la pregunta següent: ¿com podem viure pobrament si tenim possessions materials? La resposta és espiritual: la prudència com a disposició espiritual infosa per Déu, que ens ajuda a gestionar les qüestions temporals amb una mirada posada en la vida eterna.

Tot i així, també és bo recordar que és possible la vivència radical del manament de Crist de no posseir res material: la consagració radical al Regne de Déu. En l'origen de la vida consagrada, monacal o religiosa, hi ha l'opció dels primers fundadors i fundadores que ho van deixar tot amb gran valentia. I aquesta decisió, inspirada per Crist i per la força de l'Esperit de Déu, els va convertir en fars d'un món en canvi continu.

Valorem la importància de l'estat de vida religiós, dels ideals que l'inspiren, dels reptes que han de viure i afrontar actualment. Que en diàleg amb el món contemporani, la seva aposta es vegi clarament i estimuli a recordar que altres valors, els sobrenaturals, els del Regne de Déu, són més importants i aporten llum enmig de tants canvis i tants reclams de sentit.

VIDA DIOCESANA

Confirmacions

El sagrament de la Confirmació s'ha celebrat a diferents parròquies de la diòcesi i a la Catedral per a grups d'alumnes de col·legis.

Col·legi La Farga (Sabadell). Els dies 7 i 8 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa, confirmà 99 alumnes.

Sant Cristòfor de Lliçà de Vall. El dissabte 11 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa, confirmà 7 adolescents.

Sant Esteve de Granollers. El diumenge 12 de maig, Mons. Salvador Cristau,

Bisbe auxiliar de Terrassa, confirmà 24 persones i administrà la Primera Comunió a un jove.

Col·legi Viaró (Sant Cugat del Vallès). El dimecres 15 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, confirmà 94 alumnes.

Sant Esperit de Terrassa. El diumenge 26 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, confirmà 66

BÚSQUEDA

JOSEP OTÓN
Búsqueda. Ed. San Pablo, 2019

1. La vocación de la búsqueda

Nos guste o no, nuestra vida está marcada por la búsqueda. Una fuerza interior nos impele a no conformarnos jamás con lo que tenemos y, de la mano de la fantasía o de la acción, a explorar inusitados horizontes existenciales. Jamás llegamos a bastarnos a nosotros mismos. Si nos encerramos en nuestra limitación, desfallecemos. Nuestra individualidad no es un buen refugio donde guarecernos. Necesitamos abrirnos. Somos seres instalados en la precariedad e indefensos en un mundo inhóspito.

Entonces, la gran trampa es buscar lo que realmente no somos. El amor propio se convierte en el centro de gravedad de nuestra existencia. La búsqueda deja de ser una *salir de* para rebajarse a un simple deseo de apropiación. Este es el efecto más perverso de esta dinámica. Sin vivir en lo real, sin vivir en verdad, toda búsqueda es en balde.

Hay que aprender a buscar. Cuanto menor sea el lastre, tanto más le-

jos llegaremos en nuestra marcha. El caminante debe renunciar a faridos inútiles para avanzar en su recorrido.

Una búsqueda purificada nos orienta casi sin darnos cuenta hacia una esperanza. Entonces atisbamos una Realidad mayor que la mayor de nuestras expectativas; una Realidad que sostiene y dota de significado a nuestra existencia. Y desde esta suave certeza entendemos nuestra indigencia, no como un defecto, sino como una oportunidad. Por ello, la finitud nos espolea hacia lo Infinito, la contingencia ansia el Absoluto.

Y esta Realidad sin límite no sólo se deja buscar sino que nos busca. Este es el mensaje que tantos exploradores de la existencia han captado en los textos bíblicos y en la persona de **Jesús de Nazaret**. Buscamos al que nos busca. Nuestra búsqueda es una respuesta a la intuición de sentirnos buscados.

personas, majoritàriament joves, de les parròquies del Sant Esperit i de Sant Pau de Terrassa, de Sant Joan Baptista de Matadepera i de l'escola Mare de Déu

de la Salut de Sabadell i del Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès. La celebració es va fer a la Catedral que és l'església de la parròquia del Sant Esperit.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Recuerdos de nuestras peregrinaciones diocesanas de jóvenes

Del 21 al 28 del pasado mes de julio tuvo lugar la Sexta Peregrinación Diocesana de Jóvenes, que en esta ocasión consistió en recorrer la parte del Camino que va desde Finisterre a la capital compostelana. Después de cinco años, hemos vuelto al Camino de Santiago. Quiero recordar que iniciamos estas peregrinaciones el año 2014, y la primera fue del 28 de julio al 4 de agosto, en aquella ocasión desde Lugo hasta Santiago. El año siguiente peregrinamos a Ávila, y participamos entre los días 5 y 9 de agosto de 2015, en el Encuentro Europeo de Jóvenes, organizado por la Conferencia Episcopal Española, con el lema «En tiempos recios, amigos fuertes de Dios»; un encuentro que tuvo lugar en el marco de las celebraciones del V Centenario del nacimiento de santa Teresa de Jesús.

El año 2016 peregrinamos a Cracovia para participar del 26 al 31 de julio en la XXXI Jornada Mundial de

la Juventud, convocados en esta ocasión por el papa Francisco, con el lema «Bienaventurados los misericordiosos, porque ellos alcanzarán la misericordia» (Mt 5,7). El año siguiente fuimos en peregrinación al santuario de Fátima, con ocasión del centenario de las apariciones de la Virgen María del 13 de mayo de 1917, a tres pequeños pastores, Lucía, Jacinta y Francisco, con un mensaje de invitación a la penitencia, a la conversión y a la oración. El año pasado, 2018, la peregrinación tuvo como destino Loyola, cuna de san Ignacio, y Javier, cuna de san Francisco Javier. Fue una ocasión propicia para conocer la vida de estos dos grandes santos de la historia de la Iglesia.

Este año hemos comenzado un nuevo ciclo, y el primer destino ha sido nuevamente Santiago de Compostela. Como siempre, han sido días intensos de oración, de reflexión, de convivencia, de amistad, de encuentro. Compartimos la celebración de la

Eucaristía, la oración, la historia personal y el bagaje que cada uno trae en la mochila, las capacidades y los bienes materiales, que se ponen al servicio de todos. Y en este clima se crean auténticos lazos de amistad y fraternidad. Son días de conocimiento y reconocimiento de los demás, con jóvenes de otros grupos, de otras parroquias, de otros arceprebostes, de otras realidades eclesiales; los jóvenes también conocen a diferentes sacerdotes de la diócesis, más allá de los de su parroquia, así como al Obispo diocesano y a su Obispo auxiliar.

La peregrinación tiene una dimensión de descubrimiento, de conocimiento de nuevos lugares, de nuevas personas; de uno mismo, de la propia vida; también de Cristo y de la Iglesia. Siempre puede haber alguien que se queda en un nivel más superficial, pero todo el mundo, a su manera, acaba encontrándose consigo mismo, con Cristo y con los hermanos; es cier-

to que este encuentro se realiza en distintos niveles, según la disposición y la capacidad de cada uno. Pero eso siempre es algo grande, como el hallazgo de un pequeño tesoro, algo que cambia la vida, que entusiasma y llena de fuerza para explicarlo, para dar testimonio ante los demás de lo que se ha experimentado, y para comprometerse en proyectos que ayuden a cambiar el mundo.

Por último, quiero destacar también la alegría que reina en el ambiente de la peregrinación. Una alegría profunda, un buen humor constante, que es un regalo de Dios. No es extraño. Es la alegría de la fe sumada a la alegría de la juventud. La juventud es un tiempo de alegría, cargado de expectativas y esperanzas de futuro, lleno de energía. La fe es la luz que ilumina toda la existencia, y le da plenitud. Por eso esta peregrinación de jóvenes siempre es un magnífico testimonio de alegría y esperanza.